

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اینک ما منتظران که سالهاست خداوند کریم به برکت وجود مبارک مولایمان امام عصر و زمان (عج) با خطابه‌های گران‌قدر، همچون بارانی به وقت بر زمین تشنه‌مان حیاتی فرح‌بخش و روح‌افزا عنایت فرموده فرصت را در اربعین سالار شهیدان اباعبدالله الحسین (ع) و فرزندان و یارانش غنیمت شمرده، گزیده‌ای در سه شب با عنوان «ضربان حیات» برای شما می‌خوانیم. باشد که با بهره گرفتن و عمل کردن به آن حیات دنیا و آخرت‌مان ضربانی مستمر و جاوید یابد.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

(صفر ۱۴۳۶ هـ.ق - ضربان حیات)

۲۰ آذر ۹۳

خطبه‌ی اربعین

شکر و سپاس در خور آفریننده‌ی جانهاست که در آن شکر، انسان وجودش را در حیات ببیند و آنگاه سر بر سجده‌ی خالقش گذارد و از حیاتی به وجد آید که شیطان نفس پوسته‌ی خودخواهی را از تن، برون کرده تا عقلی نمایان شود که انوار حق در آن منور است عقلی که اولین درکش هدف خلقت است، او آمده تا نقش خالقش را نمایان کند و به همگان ابراز دارد منم که تمام قدرت‌ها را در وجودم به ودیعه گذاشته‌اند تا خلیفه معنا شود. پس چه امانت با عظمتی همراه آدمیان است. نامش را از پدرش به ارث برده تا او را آدم بخوانند و زمان در ضربان حیاتش میراث‌دار این امانت گران‌بهاست که در نهضت عاشورا اباعبدالله الحسین (ع) به‌عنوان ضربان حیات بشریت نامش آشکار شد. حرارتش آفرینش را متحیر کرد. آن ضربان حیات که پروردگار عالم در الست به انسان بخشید و همگان در برابرش به سجده در آمدند ولی افسوس که انسان در زمین در اثر وسوسه‌ی شیطان و نفس اماره ضربان حیاتش را کند کرد و پروردگار کریم با برگزیدن پیامبران در هر دوره‌ای به قلب حیاتش شوکی وارد نمود تا از حرکت نایستد و با بعثت خاتم انبیاء حضرت محمد (ص) و نزول قرآن کریم و نهضت عاشورای امام حسین (ع) که نشأت گرفته از آن زمان تا قیامت، ضربان حیاتش را

جاودانگی بخشید. وای بر احوال کسانی که آن را مایه‌ی ضربان حیاتشان ندانستند و بر حسینی گریستند و سینه زدند که جان شریفش در احاطه‌ی هزاران ملائک عاشق بوده و بوئیدن نَفَسش زنده کننده‌ی مردگان؛ همان‌گونه‌ای که خداوند در قرآن کریم فرمود: آن‌هایی که کوششِ شان در حیات دنیا تباه شد و می‌پنداشتند کاری نیکو می‌کنند و آن را سرور عالمیان حضرت زهرای مرضیه (س) چه زیبا تفسیر فرمودند که:

خداوند عالم در کتاب آسمانی می‌فرماید: من از آسمان آبی فرستادم و بدان زمین مرده را زنده ساختم، رحمتی که قادر است سنگ صاف را برویاند. اکنون جان تشنه‌ی انسان‌ها محتاج همان آب است. آیات کریمه‌ی قرآن چندین وجه از این تشنگی را بیان می‌فرماید و حیات را به تشنگی باطنی، حیات می‌داند ولی زندگی اشرف مخلوقات به برطرف شدن عطش جانش در ظاهر بسنده کرده است. جان انسان‌ها در گنجینه‌ی آفرینش امانت‌دار تمام آب‌های هستی است و شکم محدودش آن‌چنان گسترده است که صاحب تمام اقیانوس‌های عالم است پس جانی که همواره به دنبال مشتی آب برای زنده بودن باشد چهارپایی است که باطنش نیازی به حیات ندارد. آنچه را که به آن برای زنده بودن می‌اندیشد دارای بهایی نیست پس آنچه خرید و فروشش سفارش پروردگار است آبی است که یک قطره‌ی آن قادر است مرده‌ی در حال فوت را به حیات بازگرداند.

اینک ما منتظران و مهمانان خانه‌ی مقدس امام عصر و زمان اباصالح المهدی (عج) که سال‌هاست خداوند کریم به برکت وجود مبارک مولایمان همچون بارانی به وقت با خطابه‌های گران‌قدر بر زمین تشنه‌مان حیاتی فرح بخش و روح افزا عنایت فرموده فرصت را در اربعین سالار شهیدان ابا عبدالله و فرزندان و یارانش غنیمت شمرده گزیده‌ای در سه شب با عنوان «**ضربان حیات**» برای شما می‌خوانیم. باشد که با بهره گرفتن و عمل به آن حیات دنیا و آخرت‌مان ضربانی مستمر و جاوید یابد.

حال به اذن الله و اذن رسول الله و به اذن مولانا صاحب الزمان (عج) خطبه‌ی شب اول را قرائت می‌کنیم:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

شب اول

سلام بر دارندگان مدال‌های درخشنده، پیروزمندان در جهاد، ایمان آورندگان به توحید الهی، سوار شدگان بر سفینه النجاة، عقل کل و نجات یافتگان صحرای قیامت. وجودهایی با برکت، همانانی که انوار جان مطهرشان زینت دهنده‌ی زمین و آسمان است افسوس که در بین مردمان حتی مسلمانان و شیعیان غریب زندگی کردند و غریب در خاطره‌ها ماندند و این غربت ناشی از جهل جاهلان بود جهلی که تلخی‌اش بیشتر از زهری بود که جگر امامان را به درد آورد. دردی که جگر امام حسن (ع) را مجروح کرد و قلب امام حسین (ع) را پاره نمود و دست‌های عباس بن علی را از شانه جدا کرد و نورهای هدایت را خاموش نمود جهل در عدم شناخت آنان بود. آیا ما نیز به واقع امام عصرمان را می‌شناسیم و یا با اعمال و اندیشه‌ی غلطمان جام نادانی‌مان را به وجود مقدسش می‌خورانیم تا زمان شاهد شهادت حق شود و باطل به راه خود ادامه دهد. چون تمام عمرمان در ده روز ایام معلومات قرار دارد و مولا و سرورمان ما را به تقوا و اطاعت پروردگار سفارش فرموده و آنگاه برای برپایی دولت حقه به طور عشق صعود فرموده و همان‌گونه که پروردگار عالم امت حضرت موسی را به او نشان داد مولایمان هر لحظه اعمال ما را از بلندای طور می‌بیند و شاهد و ناظر ایمانمان هستند همان‌گونه‌ای که در ایام معلومات دهه‌ی محرم، مولایمان حسین (ع) شاهد مردمی بود که با اشتیاق بر دوش‌های خود هیزم حمل می‌کردند تا آتشی برافروزند که زبانه‌اش به آسمان شعله کشد و ابراهیم زمان را در خود خاکستر کند؛ با چشم‌های مبارکش امت جدش را می‌دید که برای تماشای سوختن ابراهیم زمان به یکدیگر سبقت می‌گیرند و غافل‌اند که بهشت ابراهیم با هیچ هیزمی نمی‌سوزد.

دیدیم که اسلام حقیقی در صحرای کربلا ده روز زندگی کرد و پایان ده روز آغاز حرکتی شد که ندایش بعد از گذشت سالیان طولانی هر سال رساتر و اشتیاق مشتاقان برای درکش افزون‌تر می‌گردد. کم کم زمان خود را آماده می‌سازد تا نوشنده‌ی شراب حقیقتی شود که سال‌ها منتظرش بوده پس آنچه در خانه‌ی امام زمان (عج) از واقعه‌ی

عاشورا گفته می‌شود باید طوفانی باشد که وجودها را از باورهای غلط جدا کند و به حقیقت ظهور نزدیک نماید تا به مولایمان حسین (ع) با زبان اشک بگوییم: حسین جان خون پاک تو را با درک حقیقت راحت در رگ‌هایمان حس می‌کنیم و پائین کوه طور منتظریم تا به یارانت بیوندیم و سال‌های هجران را فراموش کنیم.

پس ای مهمانان کوی عشق بیایید در مورد شنیده‌هایمان در این خانه‌ی مقدس اندیشه کنیم بدانیم و یقین داشته باشیم منظور امامت از بیان آن هدایت و نجات به وسیله‌ی عمل به آن است نه ایجاد هیجان زودگذر و بعد فراموش کردن آن. چون با بیان واقعیت‌های نهضت عاشورا باید عبرت‌ها برایمان آشکار و جهالت‌ها نمایان و انتخاب راهمان با به کار گرفتن عقلمان آسان‌تر شده باشد عقلی که ضربان حیاتش را درک کرده نه عقل جاهل که در معرض وسوسه‌های شیطان نفس است و اشتباهاتش از ناتوانی درکش سرچشمه گرفته و مرتباً در حال توبه از گناه است و در اثر تکرار این عمل هر روز بیشتر گرفتار جهالت شود. باید که از قوم بنی‌اسرائیل عبرت بگیریم که بعد از دیدن معجزات بزرگی که در همراهی‌شان با پیامبر الهی برایشان اتفاق افتاد و به یقین رسیدند که تمام آن مددها از طرف پروردگارشان بوده، با اضافه شدن فقط ده روز به کفری مبتلا شدند که عقل‌ها را متحیر می‌کند.

ما چه می‌کنیم؟ آیا اندیشیدیم با گذشت ایام محرم منظور امامت با بیان آن سخنان گران‌قدر و نجات بخش برای به کار انداختن ضربان حیاتمان بوده را فراموش کرده، آن را از کار انداخته، به زندگی بدون حیات گذشته برگشته کفران نعمت می‌کنیم. پس برای گریز از چنین خطایی همه با هم در خانه‌ی نور، سوره‌ی نور به وجود مبارک مولایمان امام عصر و زمان متوسل می‌شویم و عرضه می‌داریم: ای حقیقت سماوات نظری کنید تا با رهنمودهای وجود مقدستان به سر منزل لطف الهی متوسل شویم و از دستتان با برکت تان جام حقیقت را بنوشیم و جز آن فکر و عملی نکنیم و هر لحظه برای ظهور و گشایش عقلمان فریاد کنیم:

اللهم عجل لولیک الفرج